NN 130/2020 (25.11.2020.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-380/18-7 od 28. listopada 2020.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2485

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Dijane Vidović, predsjednice vijeća, Gordane Marušić-Babić i Lidije Vukičević, članica vijeća, te više sudske savjetnice Žanet Vidović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenica I. B., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grad P., koju zastupa opunomoćenik D. Š., odvjetnik u Z., radi izmještanja ili zaštite elektroničke komunikacijske infrastrukture, na sjednici vijeća održanoj 28. listopada 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti klasa: UP/I-344-07/18-01/22, urbroj: 376-10-18-11 od 24. srpnja 2018.

II. Tužitelj je dužan nadoknaditi zainteresiranoj osobi Grad P. trošak spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 30 dana od primitka ove presude.

III. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator koji ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) u zoni obuhvata projekta izgradnje sportsko-rekreacijskog centra s objektima i infrastrukturom u C. na k.č. 372, k.o. C. (točka I.). Nadalje, tužitelju je naloženo da o svom trošku do 15. kolovoza 2018. izmjesti ili zaštiti svoju EKI u području obuhvata navedenog projekta, na navedenoj čestici, na način da svojim postupanjem ne dovede investitora u zakašnjenje ili mu nanese štetu (točka II.) te da odmah po postupanju izvijesti tuženika o učinjenom (točka III. izreke rješenja).

Tužitelj osporava točke II. i III. izreke navedenog rješenja iz svih zakonskih razloga. U bitnome, poziva se na odredbu članka 26. stavka 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine«, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.) – dalje: ZEK, te odredbu članka 6. stavka 5. Pravilnika o načinu i uvjetima određivanja zone elektroničke komunikacijske infrastrukture i povezane opreme, zaštitne zone i radijskog koridora te obveze investitora radova ili građevine (»Narodne novine« 75/13.) – dalje: Pravilnik. Slijedom navedenih odredaba, smatra da tuženik nije utvrdio ključnu činjenicu je li za predmetnu EKI izdana uporabna dozvola te tko, investitor ili tužitelj, snosi troškove vezane uz zaštitu, odnosno izmještanje EKI na k.č. 372, k.o. C. Smatra neprihvatljivim obrazloženje tuženika u svezi navedene činjenice, poziva se na uporabnu dozvolu od 6. studenoga 1984. i presliku izvatka iz geodetskog elaborata od 14. srpnja 1995., koje je dostavio tuženiku tijekom upravnog postupka, te navodi da je usporedbom zadnje spomenutog dokumenta i digitalnog katastarskog plana za spornu česticu, bilo moguće utvrditi da je EKI obuhvaćen geodetskim elaboratom i uporabnom dozvolom. Predlaže sudu da poništi osporene točke rješenja i sam riješi stvar na način da naloži Gradu P. da izmjesti ili zaštiti EKI u području obuhvata projekta izgradnje sportsko-rekreacijskog centra s objektima i infrastrukturom u C. na k.č. 372, k.o. C.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je utvrdio sve činjenice od značaja za donošenje zakonitog rješenja, poštujući relevantne odredbe Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine« 47/09.) – dalje: ZUP. Obrazlaže da je, sukladno odredbi članka 6. stavka 9. Pravilnika, pozvao tužitelja da dostavi odgovarajuću dokumentaciju (uporabnu dozvolu), međutim, kako iz dostavljene dokumentacije nije bilo moguće utvrditi bitne činjenice, smatra da je postupio upravo u skladu s odredbama Pravilnika te utvrdio da se dostavljeni dokumenti odnose na k.o. P., a ne na k.o. C. te da je navedena čestica uknjižena još 15. kolovoza 1952. Dalje navodi da je sva dokumentacija prikupljena u upravnom postupku dostavljena odgovornoj osobi tužitelja, čime mu je omogućeno izjašnjavanje o činjenicama i pravnim pitanjima, a da tužitelj nije dokazao da se uporabna dozvola odnosi na konkretnu katastarsku česticu, iako ga je više puta pozvao da to učini. Ističe